

הער: שאני מטיל טרור על גיבעת הרצל, שכל החנויות שמה משלמים לי דמי-חסות ומי שלא משלם לי אני שורף את המקום. הוא פירסם שם שכל הל שכנים בסביבה מפתחים להעיד שאני מטיל טרור. זה שקר וכזב.

כהן: עשיתי תאמר לי בבקשה. זה נכון שפפה אמר לך, בפרשת גילה לוי, תן להם להביא את הכסף, יהיה קל מאד לשדוד את הכסף?

הער: נכון. כהן: זה גם נכון שהוא אמר לך ש מעולם לא ראה את יהלומי גילה לוי, והוא איננו יודע איפה יהלומי גילה לוי?

הער: הרי פפה הציג אותי בתור ה שודד, כי הוא לא ידע בכלל מה גישה ביהלומים. הוא רצה לקחת מיליון לירות בקלות.

כהן: הכוונה היתה שיביאו את השני מיליון, ואז הוא ישדוד את הכסף? הער: הוא, כביכול, בא עם יהלומים, אני מקבל את הכסף, סופר, מודיע לו בטלפון שהעניין בסדר, כביכול, ושולח את אותו אדם לכיוון אחר, ואני בינתיים עם הכסף.

השופט: אתה מה עם הכסף? הער: הולך להביא את הכסף. השופט: אז אתה אמרת שראית ציור (של היהלומים שהשדודים).

הער: כן, את הציור, או אני הייתי מביא לו את כל התמונה, אלמד אותו איך היהלומים, זה היה כתוב בהעולם הזה, מצר לים, אמרת לי כרויכר. פחות או יותר, לא הוא אמר לי טוב, הביא משהו, איזה סימן.

כהן: כלומר שהוא רצה פשוט להביא איזה שהוא פתיון, כדי לפתות את אותם אנשים שיבואו, כביכול, לעשות את העיס קה להראות להם איזה פתיון, שהם יאמינו כאילו היהלומים אצלו, או שהוא יודע איפה היהלומים.

הער: מי זה? כהן: פפה. הער: זה לא כך. השופט: הוא רצה שאתה תעזור לו לשכנע אותם שאומנם היהלומים קיימים?

הער: לא כך, שאולי זהו בא למיכה רוקנשטיין, זה היה בשבת, ואמר לי: שמע, יש משהו שמשלם שני מיליון, יש יהלומן אחד משלם שני מיליון לירות ליהלומים. ואז גם היה פשוט של חצי-מיליון לירות למי שמסגיר את השודדים, בא אליו והציע שני מיליון, אז יום ראשון בא אלי פפה, ואמר לי: שמע, כך וכך העניין, יש אחד שאני מכיר אותו, זה שאול.

השופט: מה פפה רצה שאתה תעשה, כדי שהוא יוכל לקבל את הכסף? הער: לא כך, שאול ** הזה בא למיכה שותפים, כביכול, תפקיד של השודד, שאני השודד, שאני שדדתי והוא המתווך.

השופט: אתה תגיד שהיהלומים אצ לך, הנה לך איזה שהוא סימן שיאמינו? הער: לא סימן, לדבר, ולא לתת לו סימן, מאיפה אני יכול לתת לו סימן, אם היהלומים לא אצלו ואני לא יודע כלום? השופט: שאול, מה היה התפקיד שלו בעניין הזה?

הער: שאול היה מודיע על המיטרה. השופט: כן, זה אני עשיתי כבר יר דעת. הער: כביכול, הוא גם מתווך, דרך ה יהלומן.

כהן: עשיתי אנחנו לפחות יודעים איך נגלד הסיפור של שאול, תאמר לי בבקשה. זה נכון גם שאתה בסופו של דבר, סירבת להשתתף בכל ההצגה הזו? הער: נכון.

סכין וחוטים

כהן: אחרי הפגישה במלון שרתון, שפפה היה שם, הוא דיבר איתך אחרי זה? הוא סיפר לך ששמו לו אמבוס, ידעת על זה משהו? הער: כן, כן. כהן: מה הוא סיפר לך? הער: פפה, כשהוא הגיע לביתי-המלון, איך שנכנס, כל החדרנים, הבולשת, לובי שים כל מיני צורות של חדרנים של שרתון, רחוב הירקון נקי, התייה של שרתון נקיה, הוא נכנס, הגיע לקומה אחת, כל הקומה היא ריקה, נכנס לחדר

* בעת הדיווח על השוד, פירסם העולם הזה את הציורים של כמה מן היהלומים השדודים. ** שם בדוי, הפעם האמיתי נאטר לפירסום. זהו איש שפעל כמודיע של המיטרה, שהיה ידיו של פפה.

אחד, ושאל דופק בדלת, שואלים בפנים החדר מי זה, או הוא אומר לו ג'וני ווקר, נכנסו, פתח את הדלת, או אחד מאנשי המדור, אני יודע, מאנשי המיטרה עושה לו, למה אחרת כל-כך הרבה זמן, אומר לו, שחוק שחוק, זה שאול, פתח לו את המיטרה, פתח את המיטרה, ראה את הכסף, ראה את הכסף, אמר לו: טוב, סגר את המיטרה, והלך.

השופט: למה? הוא נבהל מזה ש ראה את הכסף? הער: הוא נבהל מהצורה של המקום. הוא ראה את האנשים, הוא ראה אחד ששירת פעם במיטרת טבריה, כך פפה אמר.

כהן: פפה סיפר לך שהוא בא לפגישה הוון עם כליינשק, עם אקדח? הער: לא. כהן: עם סכין, עם איזה שהוא כלי נשק אחר?

הער: הוא בא כן, לפגישה הוא בא עם חוטים, ואני חושב היה לו סכין קטנה. כהן: היתה לו סכין, כשהוא אמר לך חוטים, אתה יודע בדיוק למה הכוונה. איזה חוטים?

השופט: בשביל מה חוטים? הער: בשביל לקשור את המיטרה, כי הוא רצה לזרוק אותה מאחת הקומות. הכי הרבה שהוא יתפס, שהמיטרה לא תתפרק.

אבל אני משקר!

כהן: אתה חוזר פה כמה פעמים, בשיי חה שלך עם אבי ולנטיין, שפפה הוא מטומטם, פפה הוא טיפש, ופעם אתה אתה גם אמרת את זה, לא פעם אתה אלא מיס פר פעמים אמרת, שהטיפוס הזה ניסה לעשות סחיטה בצורה טיפשית, לכן אתה גם לא הצטרפת אליו.

הער: זה נכון. כהן: אתה גם ידעת שהוא מעולם לא הכיר את בצלאל מירוהי? הער: נכון. כהן: דרך אגב, אתה ידעת שמקלטים אותך? שאבי ולנטיין הקליט אותך?

הער: לא. כהן: עד היום, שהופעת למישפט, אמרו לך שהקלטינו אותך? הער: לא, תסלח לי גם כן לומר, שהוא הציע לי חמישים אלף לירות, אחרי שהוא אמר לי שההקלטה, ותבוא תאשר את ההקלטה.

כהן: הוא הציע לך חמישים אלף לירות? הער: חמישים אלף. כהן: מתי הוא הציע לך את זה? הער: לפני חודש בערך. השופט: בעצמו, או על-ידי מתווך?

כהן: בעצמו. כהן: אבי ולנטיין בעצמו? הער: בעצמו, אבי ולנטיין. השופט: למה לא לקחת? הער: מה זמא אומרת, למה לא לקחתי?

השופט: יכולת ככה להגיד את האמת? הער: אבל אני משקר, מה להגיד את האמת? אני משקר! כהן: מה הוא רצה שאתה תגיד תמורת החמישים אלף לירות? לא ברור לי.

השופט: שמה שכתוב בהקלטה זה נכון? הער: שמה שכתוב בהקלטה זה נכון, להפיל את בצלאל, להביא קשר בין גומארי ובצלאל.

השופט: אבל אתה אמרת את זה בהקלטה, או עשיתי אתה חוזר כך. הער: בסדר, לבוא ולאשר, אני לא סוחר, אני מסביר לך, אמרתי, לא מעניין אותי ולא שום דבר, מה שאמרתי לך זה... השופט: טוב, בסדר, אז אתה לא היית מוכן אפילו בעד 50 אלף ל"ל, אתה לעולם לא תשקר, נכון?

הער: נכון. (בין השאר סיפר העד, שהוא בן 30, כי הסתבן בפלילים מאז גיל 13, ושבאחרונה הורשע באחזקת נשק. הקטע האחרון של העדות הוקדש לשאלה מדוע אמר מה שאמר על מירוחי, בשיחתו המוקלטת עם אבי ולנטיין. העד טען כי שיקר כדי לעזור לידידו פפה, בשעה שהזכר עמד למישפט, אך מתוך ההקלטה התברר כי השיחה נתקיימה זמן רב לאחר-מכן. על כך העירה השופטת לעד: "התירוק הזה לא מחזיק, אתה מבין?" אולם העד נשאר בשלו.)

במדינה

מישטרה

טרור נוסח חולון

מישטרת חולון חיסזה את

כד מוקרי הפשיעה בעיר,

ושוטריה הפכו

פקחים עירוניים

נסטור בורנשטיין עמד מאחרי דוכן הגלידה שלו, והביט בעיניים מלאות חמד בגבר המאיים שניצב מולו. "תוך דקה, אני רוצה שכל השולחנות והכיסאות שלך ייעלמו ממדירכה!" צווח הגבר השרירי ושלח מבט מאיים אל נסטור המבולבל. "אבל יש לי רשיון..." ניסה נסטור להסביר, אלא שמייד הושתק על-ידי הגבר ה מאיים: "שמעת מה שארתי לך? מייד!" הלקהות הרבים שדגשו את המילק באר החדש של נסטור, גלידריה, שבמרכז חולון, בליל-השבת, התבוננו מהצד בחשש. אילמלא בגדיו של הגבר המפחיד, שלח פקודות צרות ומאיימות לעברו של בעל הגלידריה הנבוך, היו עלולים להתרשם שהמדובר בדרשיח בין בעלי עסק שנחסט בידי בריוני העולם התחתון, לבין נציג כנופיית הסחטנים. אלא שהבגדים הסגירו את זהותו של המאיים, שלבש מדי מישט רת ישראל, היה זה רס"ר יוסף ברקת, שוטריסור ממישטרת חולון שמיספרו ה 1846.

השוטר לא קרא, דקות אחדות קודם-לכן נכנס רס"ר המישטרה הגברתן אל המילק-באר שברחוב סוקולוב בחולון, כש הוא מלווה בשוטר נוסף. את הרישיונות שלך, קראו אל נסטור בורנשטיין, שיחד עם אשתו ובניו עמל מאחרי דלפק חנות הגלידה.

נסטור בורנשטיין הוא אזרח שומר-חוק, הוא עלה לא מזמן לישראל, מאחת מארצות אמריקה הדרומית, והחליט לנהוג כרכים אחרים מעולי אמריקה הלאטינית, לעסוק במכירת גלידה מתוצרת עצי מית. הוא הצטייד בכל האישורים הדרושים, ועבר את המבחן הבירוקרטי הנהוג להשגתם. בידיו היו אישורים ממישרד הבריאות וממחלקת התברואה העירונית, ממכבי האש, ממחלקת מהנדס העיר ואף ממישטרת ישראל.

בורנשטיין הפסיק את עבודתו, והגיש את התיק עמוס האישורים לרס"ר ברקת. השוטר העיף מבט קצר בתוכנו של התיק, ואחר חזר על דרישתו: "איפה הרישיון נות שלך?" — "זה הרישיון שלי מה עירייה," השיב נסטור בעיברית עילגת.

"אמרתי לך לתת לי את הרישיונות!" חזר השוטר על דבריו, הפעם בצעקה, תוך שהוא מחזיר את תיק המיסומים. נסטור פתח שנית את תיק המיסומים לעיני השוטר, והראה לו בעמוד הראשון אישור רישמי מטעם העירייה, שאליו צורף פה קבלה על תשלום אגרת הרישיון. ה שוטר לא טרח לקרוא את הכתוב. "מי הירשה לך להוציא שולחנות החוצה על המירכה?" שאג, "מייד להכניס הכל לחנות!"

השוטר ברח, אבל העירייה אישרה לי, ניסה נסטור להתגונן, "לא נכון!" פסק השוטר, "אני נותן לך הוראה להכי נים מייד את הכל!"

נסטור שלף שנית את האישור מהעירייה, שבו נכתב: "ראשי להוציא ארבעה שולחנות על המירכה." זה כבר היה יותר מדי עבור השוטר. הוא חזר ומנה את מיספר השולחנות שבחוק, אך המיס פר לא השתנה — ארבעה שולחנות כמו שצויין בתנאי הרישיון. הוא הירחר רגע, ואחר הורה: "אני נותן לך עשר דקות להזיז את השולחנות מטר אחד לכיוון ה חנות. המטר הוא שייך לי!"

"למה עשר דקות? אני מייד עושה מה שאתה אומר," ענה נסטור בשקט ואץ החוצה עם בניו.

כתב העולם הזה, שהיה עדי-ראייה למח זה המביש, פנה אל ברקת — שלא ענד את התג עם מיספרו האישי על חזהו, כפי שמחייבות אותו ההוראות — וביקש את פרטיו. "אני קצין ולכן איני חייב לענות על המיספר," הסביר השוטר. כש נשאל מדוע אינו עונד דרגות, תיקן את דרגתו לרס"ר.

הוא מסר לכתב את פרטיו האישיים ללא היסוס אך כשנודע לו שזהו עיתונאי, מיהר ללחץ על דושת הבניון של ה

קורטינה המישטרית ולהסתלק מהמקום. רס"ר ברקת ממשטרת חולון אוהב אור חים מפוחדים, אבל לא כאלה ששואלים שאלות.

פשעים

אנס בעידוד המדינה

אחרי שרושה מעשי-אונס

שוחרר סומה-מין מפוכן,

ואז אנס בפעם הרביעית

ארבעה גליליות-אישים הגישו נגד מתת יהו (מתי) כהן, ובשלושה מהם הורשע ב אונס ובביצוע מעשים מגונים כנסיבות מח מירות. על אישום רביעי ויתרה התביעה, ועל ניסיון תקיפה נוסף נגד אשה לא הוגש נגדו כתבי-אישום. חרף כל אלה, דאגו רשויות ממשלתיות שונות לשחררו



אנס כהן לעיני הילדים

מעונשי מאסר קודמים עקב ייחוסו, ובכך תרמו לביצוע פישעי-מין סאדיסטיים בי נשים אחדות, בארץ ובחול. רק בשבוע שעבר, אחרי ארבע שנים של ביצוע פשעים מיניים, שמו השופטים בנימין כהן, משה טלגם ויעקב קדמי, קץ לשרשרת המחדלים הללו, כששלחו את מתי כהן (25) לתקופת מאסר בת חמש שנים. מישרד החוק שיחרר, על משה האונס הראשון שביצע כהן נודע בדרום אפריקה, אחרי שרשרת של מיקרי אונס זיהו אותו שתי נשים מקומיות כאיש ש אנס אותן. הוא הועמד לדין וספג עונש קל יחסית — שיש שנות מאסר. המקובל בדרום-אפריקה על מעשי-אונס חמור: אנס שחום-יעור שאונס אישה לבנה, מוצא על-פי רוב להורג, ואילו אנס לבן מקבל "רק" 20 שנות מאסר. אולם, לפני שפוטיו טען מתי כהן כי היה חייל צה"ל שנפצע במלחמת יום-הכיפורים ועובדה זו, בתוספת היחסים המיוחדים שיש לדרום-אפריקה עם ישראל — הקלו בעונשו. מתי כהן הגיע לדרום-אפריקה אחרי ש שוחרר מצה"ל עקב פגיעה בראשו. הוא שירת בשיריון בדרגת סגן, ועובדה זו צפה ועלתה כנסיבה מקלה בכל פעם ש נתפס כחשוד במעשה-אונס. אביו של מתי כהן הוא עובד בכיר בחברת אל-על, ו